

Vyšehradská štvorka – zlá čierna diera plná pokryteckých Szájerov? Ako sa z premiantov demokracie v očiach EÚ, stali problémoví anti-liberálni chuligáni

Branislav Michalka

9. decembra 2020 ✚ Politika ✚ Európska únia

Poslanec József Szájer - vzor pokryteckej konzervy made in V4?

Nič tak dobre nedemonštruje postoj európskych mediálnych a politických liberálnych elít k strednej Európe, ako škandál okolo europoslancu za maďarskú stranu Fidesz, Józsefa Szájera. Zmes detinskej radosti, politického pokrytectva a manipulácie, ukazuje na evidentnú snahu zosmiešnením vytrestať neposlušné stredoeurópske štáty v EÚ a zároveň si darovať trochu liberálnej radosti pred korona-vianocami.

V prípade poslancu Szájera bol použitý model prezentácie podobný tomu, ktorý sa používa voči „zaostalej“ strednej Európe celkovo, a dal by sa nazvať modelom „fackovacieho panáka“. V takto nastavenom systéme sa vyberie jeden exemplárny zlosyn a používa sa ako príklad negatívneho správania pre ostatných. On je trestaný, a iným, väčšinou silnejším, sa nevenuje pozornosť. To, že spolu so Szájerom boli prichytení ďalší politici, o ktorých sa nepíše, evidentne nikoho v liberálnych médiách nezaujíma. Títo politici zrejme majú na orgie nárok, pretože na rozdiel od pokrytca Szájera, sú otvorene liberálni a teda názorovo konzistentní. Jeden by nakoniec musel z toho usudzovať, že sexuálne orgie a liberalizmus spolu akosi logicky súvisia, čo nám nikto doteraz z liberálnej strany takto verejne neprezentoval.

Szájer bol navyše úplne komickým a nelogickým spôsobom vykreslený v médiách ako archetyp konzervatívca vo všeobecnosti – čiže pokrytca, tajne túžiaceho po sodomských orgiách.¹ Všetky jeho legislatívne aktivity v prospech prirodzenej rodiny boli okamžite zosmiešnené, ako pravá pokrytecká konzervatívna fasáda. Akoby pred existenciou poslancu Szájera neexistoval konzervativizmus alebo dokonca ani prirodzená rodina.

Čo konzervatívec, to pokrytec?

Predovšetkým treba podotknúť, že prirodzenú rodinu muža a ženy, ako aj ďalšie prirodzené hodnoty obhajované konzervatívami a popierané liberálmi, nevymyslel József Szájer. Dokonca ich ani prvý nezačal obhajovať. Ani v Maďarsku, ani vo svete. V odpore proti revolučným patológiám ich hája konzervatívci už viac ako 200 rokov. Ak sa pri tom nájde karierista, ktorý tieto zásady papagájuje, aby sa stal v krajine populárnym, čo nepochybne bol a teda asi nebol sám, kto o prirodzenej rodine hovoril, tak len človek veľmi nízkej inteligencie dokáže zovšeobecniť všetkých exponentov nejakej idey, s jedným z jej predstaviteľov a vyhlásiť ich v globále za pokrytco, neveriacich tomu, čo hlásajú. To sa netýka len konzervatívcov, ale hoci aj komunistov alebo moslimov.

Avšak liberálne médiá nie sú samozrejme v rukách ľudí, ktorí by toto nechápali. Vedia, že tak ako existujú presvedčení liberáli či presvedčení anarchisti, tak existujú aj presvedčení konzervatívci, ktorí nikdy nechodia na sodomské orgie a s poslancom Szájerom by momentálne s radosťou vyzametal parlament. Účelom tejto mediálnej machule, v degenerovanom Bruseli plnom iných orgií úplne banálnej, nie je demonštrovať nedostatok inteligencie, ale zosmiešniť konzervatívcov a špeciálne zosmiešniť konzervatívcov z krajiny, ktorá je dnes v rámci EÚ anti-liberálnym strašiakom číslo 1 – z Maďarska. Toho Maďarska, ktoré bolo pri vzniku V4 predkladané ostatným trom krajinám ako vzor.

Avšak, ani tieto tri zvyšné krajiny nie sú dnes vnímané v Bruseli ako príklad súzvuku liberálnych európskych duší. A pritom Česko a Poľsko sa dlho hriali na výslň obľuby. Čím to, že bývalí premianti dostávajú dnes samé nedostatočné?

Hor sa na Vyšehrad!

Keď v roku 1991 vznikla Vyšehradská trojka, všetci liberáli zaplesali, pretože pre nich bola symbolom odporu voči vlne nepredvídateľného a anti-fukuyamovského nacionalizmu, ktorý sa vztýčil nad mŕtvolou komunistického bloku. Desať dní predtým, ako oficiálne zahučala do priepasti zabudnutia Varšavská zmluva, sa v maďarskom Vyšehrade stretla slniečkárska trojka snov: Václav Havel, Lech Walesa a József Antall, a založili združenie troch stredoeurópskych štátov Poľska, Maďarska a Československa s názvom V3. Z uvedených mien je jasné, že nikto v EÚ nemohol do budúcnosti predpokladať nijaké komplikácie. Samostatné Slovensko ešte neexistovalo a tak vlastne ani nebolo koho fackovať. Kultúrna vojna sa ešte nekonala alebo nie v takom rozsahu; a to aj preto, lebo kresťania boli počas komunistickej totality očividne tou najperzekvovanejšou skupinou. S perzekúciou sa teda muselo počkať, až kým vychladne pseudorevolučná omáčka.

Prvý problém vo V3 nastal pri vzniku Slovenskej republiky. Z trojky sa stala štvorka a medzi tromi *euro-bifľošmi* sa zrazu vynoril malý darebák, ktorého bolo treba každú chvíľu ťahať za uši a posielat do kúta.

Do úplného zamdlenia boli Slovensku predkladané ako vzory práve tie štáty, ktoré sú dnes na čiernej listine, predovšetkým Maďarsko. Toho náreku nad slovenskou zaostalosťou, toho zúfalstva liberálneho intelektuála, že sa nikdy nenaje zo sladkého ovocia bruselského stromu slobody! V tých časoch bolo Maďarsko, Česko a Poľsko dávané za príklad Slovensku aj Balkánu, ako vzor európskej kultúry.

To trvalo až do roku 1998, keď slovenský Janko Búrka vzal rozum do hrsti a úctivo sa priplichtil pod krídla bruselskej kvočky a euroatlantického kohúta. Vtedy nastali zlaté časy Vyšehradskej štvorky. Spoločne sa túžilo vstúpiť do EÚ, spoločne sa pomáhalo Slovensku vstúpiť do NATO. Radosť nad tým, že tam stredná Európa vlezie takmer celá súčasne, nebrala konca. A skutočne, na Sviatok práce 1. mája 2004 vstúpila celá V4, ako jeden muž do Európskej únie. A potom to začalo.

Kde sa stala chyba?

V EÚ sa práve v októbri roku 2004, krátko po vstupe V4 strhol krik okolo kauzy Buttiglione, ktorá sa stala symbolickým odštartovaním ďalšieho kola kultúrnej revolúcie. Tá prešla z fázy sexuálnej do homosexuálnej, aby dnes pokračovala úplnou deštrukciou prirodzenosti ako takej. Táto kauza zapôsobila na kresťanov vo východnej Európe ako studená sprcha. Európska únia im predviedla, čo bude vyžadovať ako daň za prijatie do ekonomického klubu – pokračovanie sexuálnej revolúcie a jej oficiálne inštitucionalizovanie.

Šok Východoeurópanov z toho, že politická korektnosť, ktorú doteraz vnímali skôr ako výstrelky liberálnych excentrikov, sa stala oficiálnou politikou spolku, do ktorého mali tú česť byť inkorporovaní, bola čoskoro vystriedaná šokom Západoeurópanov z toho, že na Východe sa začali obyvatelia aj politici stavať voči kultúrnej revolúcii, podporovanej Bruselom, negatívne.

Koniec nekritického pro-európskeho nadšenia nastal čoskoro po roku 2004. Sériu západoeurópskych šokov, ktoré spočívali v tom, že sa k moci vo V4 začali dostávať tzv. populisti, odštartovalo Poľsko víťazstvom strany PiS vo voľbách roku 2005. V ďalšom roku sa na Slovensku dostal k moci Ficov Smer, spolu s čiernymi ovcami slovenského populizmu – Mečiarom a Slotom. V Česku tým pádom stratil euroskeptický prezident Václav Klaus punc jediného problémistu z V4 a celá V4 začala byť vnímaná ako nepolepšiteľné územie, ktoré nechce akceptovať kultúrne vymoženosti Západu.

Najprv to bolo napríklad ostentatívne odmietanie registrovaných partnerstiev na Slovensku a prijatie zákona o kultúrnej autonómii voči EÚ, či trvanie na anti-potratových zákonoch v Poľsku. Čoskoro sa aj vo vzorovom Maďarsku, ktorému vtedy vládli príkladní sociálno-demokratickí euro-hujeri, začali ukazovať neklamné známky obratu k neliberálnym konceptom politiky a k euroskepticizmu. Do parlamentu sa dostala radikálne nacionalistická strana Jobbik, oproti ktorej vtedy vyzeral Orbánov Fidesz ako umiernená liberálna strana. Keď sa v roku 2010 dostal sám Viktor Orbán v triumfálnom návrate k moci, obraz V4 začínal definitívne nadobúdať črty projektu, ktorý sa vymkol spod kontroly. Bývalí liberálni nadšenci stredoeurópskej spolupráce začali na túto spoluprácu pozeráť s údesom, ako na vnútorného nepriateľa v EÚ. I počali sa ozývať hlasy, že V4 by sa možno mala rozpuštiť alebo obmedziť na ekonomickú spoluprácu.

Rusko, Ukrajina a migranti pred bránami

Od konca prvého desaťročia začala byť V4 vnímaná ako blok so spoločnou kultúrnou mentalitou, ktorá sa zásadne líši od mentality liberálneho Západu. Všetko poukazovanie na korupciu, zaostalosť súdnictva, ekonomickú neschopnosť či sociálne problémy, zo strany Bruselu smerom k V4, má tento motív. Zlosť v Bruseli vzbudzuje konzervatívnosť občanov V4 a nie nejaké administratívno-ekonomické karamboly.

Lahko si to môžeme overiť na predstaviteľoch východoeurópskych krajín z 90. rokov, ktorí boli bývalými komunistami a mali na konte spoluprácu s predchádzajúcim režimom, avšak euro-byrokrati s nimi žiadne problémy nemali. Stačilo, že prevzali kompletnú rétoriku EÚ a hlavne jej podporu liberálnej kultúrnej revolúcie. Prípad Iona Iliescu, kovaného rumunského komunistu, ktorý odštartoval kariéru v rodnej strane roku 1944, zároveň s Nicolae Ceaușescuom, aby bol nakoniec trikrát rumunským demokratickým prezidentom, zástancom NATO a bezproblémovým kamarátom Bruselu, hovorí za všetky. Podobne aj poľský premiér Kwaśniewski, komunistický káder najvyššieho rangu až do roku 1990 a potom horlivý pro-európsky premiant od roku 1995 až do roku 2005, keď ho z výslnia vyhodil „populistický“ PiS.

To, čo Bruselu vadí nie je korupcia, tej je všade dosť, aj mimo V4, aj na Západe. Predmetom hnevu je odmietanie kultúrnej revolúcie a politiky s ňou spojenej.

Toto odmietanie vo V4, sa prejavuje v politickej rovine podozrivými nezrovnalosťami v chápaní pokynov z Bruselu, ako je napr. ústretový alebo aspoň neutrálny postoj voči Rusku, relativizovanie, či dokonca spochybňovanie tzv. *Oranžovej revolúcie* na Ukrajine, nechť či odpor pri podpore krachujúceho Grécka a nakoniec v definitívnom strete, ktorý odhalil priepasť oddeľujúcu staré štáty EÚ od štátov V4 – v

odmietnutí prijímania migrantov.

Winston Churchill počas II. svetovej vojny vyslovil zaujímavý postreh: „*Stalin urobil jednu veľkú chybu – ukázal Ivana Európe a Ivanovi ukázal Európu.*“ Zaiste, pohľad na otvorené kaviarne v Prahe, Viedni či Bratislave v čase vojnového stavu a dobre oblečení ľudia museli sovietskeho človeka zneistiť. Rovnako šokujúco účinkovalo na západných komunistov stretnutie so sovietskymi vojakmi.

Podobná situácia nastala aj v rámci V4 v súvislosti s migrantami. Ľudia z V4 pracujúci na Západe videli na vlastné oči výdobytky multikultúrnej politiky a nebolo im treba podsúvať nejaké vysnívané hoaxy. Tieto informácie prinášali domov a zabávali nimi celé rodiny. Začalo sa veľké krútenie hlavami nad šialenstvom Západu, ktoré neopustilo občanov V4 dodnes. Ich situácia je podobná situácii Ivana vo viedenskom Prátri. Doslova. Len kým Ivan uvidel v Prátri malomeštiakov, tak homo sapiens V4 tam uvidel oázu orientálneho šejka.

Čarovná formulka právneho štátu

Hnev euro-papalášov nad drzosťou V4, ktorá odmietla osviežujúce obohatenie svojej kultúry migrantami, už nebol nikdy premlčaný. Teraz im bolo už definitívne jasné, že V4 je trucpodnik, ktorý navyše demoralizuje občanov aj na Západe. Z kruhov radikálnej pravej, ale aj priemerných občanov, sa čoraz častejšie ozývali hlasy obdivu voči Maďarskej a Poľskej politike. Ale aj turisti prichádzajúci na Slovensko zo Západu, s uspokojením kvitovali nedostatok migrantov, multikultúrneho obohatenia a krútili hlavami nad Betlehemami v obchodných výkladoch a vianočnými koledami na námestiach.

V Maďarsku si dokonca politici dovolili za peniaze z eurofondov financovať protipotratoú kampaň, vyhnali univerzitu Georgea Sorosa, mimovládkam nariadili, aby zverejnili zahraničné zdroje svojho financovania a Viktor Orbán neustále presadzoval národne konzervatívnu a pro-rodinnú politiku, avšak už bez prihliadnutia k alternatívnym variantom rodiny. Poslednou tohtoročnou kvapkou v bruselskej mise trpezlivosti, bola novelizácia zákona o potratoch v Poľsku. Podobne ako v Sovietskom zväze písali podniky do Moskvy listy žiadajúce odsúdenie „*zločincov a zradcov*“, tak aj teraz starostovia niektorých miest a šéfovia organizácii na Západe písali svojim vládam alebo do Bruselu, aby zakročili proti poľským tmárom. Ženy manifestovali, celá Európa zhíkla od zdesenia.

Uvzatosť V4 ohľadom migrantov a kultúrnej revolúcie, a to aj napriek koronakríze a encyklike pápeža Františka *Fratelli tutti*, nakoniec vyústila do zatiaľ posledného pokusu EÚ, donútiť najproblematickejšie štáty V4 k poslušnosti. Donucovacím nástrojom sa mali stať sankcie v podobe odopretia finančnej pomoci z Bruselu pre štáty, ktoré nespĺňajú normy „*právneho štátu*“. Rozumejme: liberálneho „*právneho štátu*“. Hlasovanie o rozpočte EÚ na budúci rok potom logicky zablokovali práve štáty, ktoré vedia, že EÚ má na ne zlosť – Maďarsko a Poľsko. Slovensko a Česko sa k nim nepridali, z čoho je vidno, že keď politické elity zaňuchajú fondy, tak neochvejne a neomylné idú po ich stope. Bez ohľadu na kamarátstvo vo V4. Zato sa ale prekvapivo ozvalo Portugalsko, s tým, že podporí stanovisko dvoch kverulantov.

V4 - kultúrny nádor na tele EÚ

Teraz si EÚ láme hlavu, ako obísť princíp jednoglasnosti pri schvaľovaní rozpočtu a sám George Soros radí a vyzýva, aby sa Brusel s Maďarskom a Poľskom nemaznal. Ide o všetko. O pokrok, o revolúciu, o liberálnu kultúru.

Áno, o to v skutočnosti ide. Nie o nejaký blahobyť, o korupciu, o ekonomiku či sociálne vymoženosti. Alebo dokonca o právny štát. Veď právny štát bude taký, aké zákony sa v ňom schvália. Pokiaľ budú dostatočne kultúrne liberálne a pro-európske, tak Bruselu bude jedno, kto ich v gubernii vymáha. Keby zajtra Václav Havel vstal z hrobu a nejakým podozrivým zázrakom by sa stal, spolu so starnúcim Lechom Walesom alias „*agentom Bolekom*“, opäť motorom života vo V4 a presadil by tam euro-agendu, tak by sme hneď videli ešte jeden zázrak: odrazu by zmizli všetky poukazovania na korupciu a právne zmätky v strednej Európe. Láska a pravda by opäť zvíťazili nad lžou a nenávisťou.

Je teda V4 čiernou dierou? Áno, v očiach liberálov je to čierna diera, do ktorej sa prepadli tony propagandistických materiálov z EÚ, bez akýchkoľvek väčších kultúrnych účinkov. V4 nie je geografickým pojmom, v očiach EÚ je to kultúrny rakovinový nádor na tele nežnej a tolerantnej Európy, ktorú unáša v diaľ rozkokošený býk kultúrnej revolúcie. Pokiaľ by sa podarilo únii túto rakovinu zastaviť, tak sa život v Bruseli stane omnoho pokojnejším. Zato náš život by sa prepadol do reálnej čiernej diery – do diery protiprirodzeného šialenstva.

1 <https://komentare.sme.sk/c/22549142/tieto-orgie-nikdy-neskoncia.html>

PODPORTE NÁS! Pomôže nám každé EURO! Spoločnými silami prebudíme svedomie Slovenska, bojujme za Vieru a hodnoty kresťanskej civilizácie. Bez Vás Christianitas.sk nezvládneme financovať. Ďakujeme!

Bankové spojenie: **SK776500000000020594299**

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/vysehradska-stvorka-zla-cierna-diera-plna-pokryteckych-szajerov-ako-sa-z-premiantov-demokracie-v-ociach-eu-stali-problemovi-anti-liberalni-chuligani/>